

[Foged.]

dørerne har fremsendt til ministeren, og jeg kan derudover pege på loven om investeringsfonds. Den kan udmærket danne grundlag for yderligere udbygning, således at den kommer til at omfatte alle borgere, der agter at foretage bestemte i loven fastsatte investeringer. Et skoleeksempel på en vis rimelighed heri kan hentes fra fiskeriets område; det illustrerer særlig tydeligt, at en revision af loven om investeringsfonds i mange tilfælde vil være ønskelig og rimelig. Det eksempel, jeg vil pege på, er følgende: det er almindeligt for fiskere, at man har et partsfiskeri, d. v. s. at f. eks. 4 mand er fælles om fangst og fortjeneste og deler lige over ved årets slutning, men så hører ligheden også op. Kutterejeren kan nu efter loven om investeringsfonds foretage et fradrag på 15 pct. af indkomsten til fremtidige investeringer. De øvrige partsfiskere, der eventuelt senere kommer til at investere i egen kutter, har ikke samme fradragsret og betaler derfor en højere skat. Det ville være rimeligt, at man for de tusinder af lignende tilfælde fandt frem til en lovgivning, der også tog ungdommen med ind i billedet. Mange faglærte unge tjener i dag ret store lønninger, men de føler, at en stor part af lønnen på ny hentes ind i skatter af det offentlige. Hvis disse unge fik mulighed for hensættelse på investeringsfonds, ville opsparingsforholdene utvivlsomt bedres væsentligt.

Jeg har ikke i mit indlæg beskæftiget mig med inflationen og dens skadelige virkninger på opsparingslysten. Det er ikke, fordi jeg anser spørgsmålet for uvæsentligt, tværtimod. Inflationen har været den første og den største direkte årsag til ødelæggelsen af opsparingsviljen og opsparingslysten, og det er vel også derfor, der inden for regeringspartierne har været visse fødselsvanskeligheder i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Efter den socialdemokratiske ordførers tale har disse fødselsvanskeligheder næsten været større, end jeg troede i starten. Man ønskede, har vi hørt, at de opsparede beløb skulle konjunktursikres, og en sådan konjunktursikring ville naturligvis være et yderligere incitament, som ville gøre folkeopsparingen mere tilløkkende, og noget sådant kunne såvist nok tiltrænges.

Jeg skal imidlertid ikke nu tage standpunkt til alle problemerne i det foreliggende lovforslag. Den højtærede finansminister siger i slutningen af sin fremsættelse, at problemet fremlægges til åben og fri forhandling — for øvrigt en ganske overflødig bemærkning. Ethvert forslag er vel til åben og fri forhandling; eller må jeg forstå det således, at hvis dette ikke udtrykkeligt er nævnt i en fremsættelsestale, har regeringens partier, allerede før de kommer med forslag, truffet en endelig og bindende aftale, og folkettinget har kun at tage den til efterretning? Jeg håber ikke, at det er sådan. Jeg håber, at regeringen stedse vil give mulighed for åben og fri forhandling, og jeg skal på vores vegne tilsige vor medvirken til et forsøg på, som ministeren også siger det i sin fremsættelse, at finde vej frem til en effektiv fremme af opsparingen. Vi finder ikke det foreliggende lovforslag tilstrækkeligt, men det kan danne grundlag for en virkelig drøftelse af problemerne, såfremt regeringen og dens partier virkelig vil det.

Haunstrup Clemmensen: I disse år er vi alle blevet vænnet til at tænke i milliarder. De samlede offentlige og private investeringer er nu oppe på ikke mindre end ca. 11-12 milliarder kr. årlig. Alligevel må vi fra alle sider erkende, at selv disse vældige beløb ikke er tilstrækkelige. På grund af de uafviselige krav, vi nu stilles over for, må beløbene forøges og forøges væsentligt i de kommende år. Jeg tror således, at der er bred enighed i det høje ting om, at det offentliges investeringer først og fremmest i uddannelse og forskning, men også i trafiknettet må forøges; men dertil må jeg føje næsten i samme åndedrag, at forøgelsen af de private investeringer, der dog udgør mellem 75 og 80 pct. af den samlede investering, er mindst lige så påkrævet, snarere endnu mere. Lad mig blot erindre om, at der inden for så store felter som boligbyggeri, landbrug, handel og industri er behov for vældige udvidelser. Vi står over for på en lang række af disse felter, at den moderne teknik kan give os alle en højere levestandard, men den uafviselige forudsætning er, at der investeres i meget kostbare anlæg, således at vi kan nyttiggøre denne teknik.

På denne baggrund må man have lov til